

Romanserie

Både «Odelsjenten» og «Julie» har vært bestselgende serier. Nå er Anne Marie Meyer på ferde med sin tredje romanserie. Denne gangen har forfatteren lagt handlingen til Nord-Norge. Ideen til «Nattsvermere» fikk hun på et fotokurs på Senja i 2016. Meyers bøker er trykket i flere millioner eksemplarer. **NTB**

Droppes

Will Smith vil ikke produsere sin film «Emancipation» om slavetiden i Georgia, etter at delstaten vedtok en ny valglov som ifølge kritikere vil hindre svarte i å stemme: – Vi kan ikke med god samvittighet gi økonomisk støtte til en regjering som vedtar regressive valglover som er laget for å hindre folk i å stemme, sier Smith. **NTB**

Siste

Den tredje og siste sesongen av Ricky Gervais' Netflix-serie, «After Life» spilles inn nå. Det skriver den britiske komikeren og skuespilleren selv på Twitter. «After Life» er skapt, skrevet og produsert av Ricky Gervais, som i tillegg spiller hovedrollen. Serien handler om en mann som er bitter på livet etter at kona hans dør. **NTB**

Ny rolle

Den danske skuespilleren Nikolaj Coster-Waldau, som vi blant annet har sett i «Game of Thrones», har mye på gang. Han stiller seg både bak produsentrollen, samt har en stor rolle i en kommende miniserie som skal sendes i regi av Sonys TriStar Television. Ifølge Deadline er serien basert Christina Clancys roman, «The Second Home». **NTB**

Nå har de fått

Er du blant dem som kunne tenke deg å se en klassisk, romantisk komedie med Julia Roberts og George Clooney? Da kan du glede deg til neste høst. 30. september 2022 er det nemlig planlagt premiere på filmen «Ticket To Paradise», melder Variety. I filmen, som regisseres av Ol Parker, spiller Roberts og Clooney et skilt par som reiser til Bali for å forhindre at deres felles datter gifter seg. Det er ikke første gang Julia Roberts og George Clooney møtes på lerretet. De har også spilt mot hverandre i filmene «Ocean's Eleven» og «Money Monster». **NTB**

Kunsteksperten **trommer** seg til et bedre liv

I stuen på Kalfaret har Siri Meyer (68) et nyinnkjøpt trommesett. Professoren i kunsthistorie er rammet av Parkinson og spiller trommer for å holde sykdommen i sjakk.

ANNE BUSET VASSBOTN
pulsens@ba.no

– Jeg går til trommetimer tre dager i uken. Det er aldri for sent å bli trommeslager. Det gir livsglede. Det er viktig for nervesystemet. Forskere har dokumentert at estetiske opplevelser som musikk øker dopaminproduksjonen i hjernen. De som har Parkinson mangler nettopp dette virkestoffet. Så ja, man trommer seg til et bedre liv, sier Meyer. Parkinson-lidelsen skyldes spesifikke skader i midthjernen, intimt knyttet til rytmikk. Det er i denne delen av hjernen vår plukker opp pulsen i musikken, det som knytter sammen rytme og bevegelse, ifølge forskningen.

Hjernebanken

– Du har valgt å donere hjernen din til forskning. Var det en vanskelig avgjørelse å ta?
– Nei, jeg har et usentimentalt forhold til døden. Mer kunnskap om lidelsen er viktig for fremtidige generasjoner. Man kan ikke forske på noe hvis selve forskningsgjenstanden mangler. – Du arbeider med en bok som heter «Vendepunkter». Hva handler den om?
– Om de skjebnesvangre øyeblikkene, når du får et plutselig glimt av innsikt, og livet skifter retning. Jeg har invitert tolv mennesker til å skrive sin historie. De er veldig forskjellige. En har vært pastor i en pinsemenighet, en annen er transkjønnet, en tredje eks-narkoman, osv. Det som knytter dem sammen er evnen til å ta livet tilbake, kall det gjerne kreativ livsvisdom.
– Og ditt eget vendepunkt?
– Det var i 2016 jeg for alvor merket at kroppen bokstavelig talt var ute av balanse. Jeg hadde fått den kroniske sykdommen, Parkinson. Jeg var helt uforberedt på det som skulle komme. Det noen år før jeg kunne skrive om det.
– Hvordan ser du på fremtiden?
– Den tenker jeg minst mulig på. Sykdommen lar seg jo ikke stoppe. Da må man gripe øyeblikket og holde det fast med begge hendene.

Det som berører

– Spiller kunsten noen rolle når livet vender?
– Absolutt. Kreativitet handler ofte om å foreta uventede koblinger av elementer som ikke hører naturlig sammen. Se bare på fotografiet av Andreas Dyrdal over skrivebordet mitt.

TROMMER OG KUNST: Siri Meyer, professor i kunsthistorie, fikk i 2016 konstatert Parkinsons sykdom, som blant annet påvirker kroppens evne til å bevege seg. – Man trommer seg til et bedre liv, sier hun.

FOTO: SKJALG EKELAND

Motivet er en ballong – med plaster. Sår, skade, fare, assosiasjoner som vanligvis er forbeholdt plasteret, smitter over på ballongen og gir den en ny mening. Den blir nesten levende, et skadeskutt vesen. Men i neste øyeblikk letter den og svever. Slik er det med livskriser også. Mange har alt som skal til for å få et bedre liv, det gjelder bare å stokke kortene på nye måter.

– Har det påvirket ditt syn på kunst?

– Jeg er blitt mer oppmerksom på det som berører oss i et kunstverk uten at vi tenker over det. Alt det vi sanser, men som ikke hører med til meningen eller tolkningen. Tonen i en film, lyset i et bilde, sanselige impulser i en roman. Forskere kaller det for affekter. Affekter er en form for overføring eller fri flyt av livskraft eller energi. De opererer uavhengig av bevisstheten og er særlig intense. Derfor kan de generere rystelser

som rokker ved inngrodde forestillinger, forklarer Meyer.

Glede og forargelse

– Når du får spørsmål fra personer, som ikke vet hva de skal se etter når de skal analysere et bilde, hva svarer du da?
– Hvis det er et gammelt bilde, som Mathias Blumenthals maleri «Justitia» fra 1752 i Bystyresalen i Bergen, så må man gå til kunsthistorien og lære de

visuelle kodene. På 1700-tallet var en kvinne med vektskål et symbol på rettferdighet. Den svarte figuren under føttene hennes var en furie, en hevngudinne. En opplagt tolkning i sin tid.

– I vår tid vekker bildet helt andre assosiasjoner, ikke minst etter Black Lives Matter-bevegelsen og drapet på George Floyd. En representant for MDG foreslo at bildet skulle fjernes.

Han så en hvit kvinne som trækker på en svart mann, sier Siri Meyer.

Familie fra Rostock

– Er du i slekt med mannen bak Rasmus Meyers samlinger i Bergen?
– Nei, i alle fall ikke i rett nedadstigende linje. Men det er en forbindelse langt tilbake. Den første Meyer i min gren av familien kom til Bergen fra Rostock i 1752 for å drive handel.

Siri Meyer har mye å slekte på når det gjelder kunst og arkitektur. Likevel peker hun på en film som viktig for yrkesvalget sitt.

– I 1966 laget regissøren Michelangelo Antonioni kulturfilm Blow-up. En motefotograf jobber i en park. Når han fremkaller filmen og blåser opp motivet, oppdager han at det ligger en død mann der. Han går tilbake til parken, men finner ingen. Hva er mest sant, bil-

det eller virkeligheten? En foruroligende film. Da var det ikke langt til bildene og kunsthistorien for meg.

Driv og nerve

For Meyer, som har skrevet et tyvetalls bøker om kunst, er kunstformidling et livslangt prosjekt. I elleve år var hun leder av Senter for europeiske kulturstudier ved Universitetet i Bergen. Bøkene hennes dekker et vidt spekter av tema – makt, innovasjon, individualisering, for å nevne noe.

– Hvis du skal velge en av bøkene dine du har skrevet – hvilken vil du fremheve?

– Det må bli «Hva er et bilde Om visuell kultur» fra 2009. Den sprang ut av en sorgprosess. Jeg satt i en tom leilighet og bladde i fotoalbum etter et bilde av far, som nettopp var død. Men kunne jeg overhodet finne ham igjen, i et bilde? De bøkene jeg er mest fornøyd med, er skrevet ut fra et prekärt eksistensielt behov. Det er det som gir dem driv og nerve. I denne boken følger jeg en tankeprosess som begynner med øyet som ser, og fortsetter til fantasien, selvet og erindringen.

En tom sokkel

– Du har arbeidet med offentlig utsmykning og ledet estetisk utvalg på UiB. Hvordan var det?

– Veldig lærerikt. Mange ansatte er opptatt av kunst. Og på en arbeidsplass er det jo deres tolkning av verkene som teller. Tolkningen er ikke bare avhengig av verket, men også av den som ser. Kunstverk har et langt liv, og tolkningen endrer seg gjennom tidene.

– Betyr det at vi bør skifte dem ut? Vi har jo nettopp vært gjennom en voldsom debatt om statuer av gamle menn på sokkel.

– Det er i alle fall verdt en diskusjon. Men det finnes andre løsninger. Trafalgar Square i London ble i sin tid anlagt for å hylle England som imperiemakt. Her troner Lord Nelson i midten, admiralen som ledet de britiske styrkene til seier over franskmennene. Rundt ham er det statuer av konger og generaler. Av litt tilfeldige grunner ble en av sokkene stående tom. Og denne tomme sokkelen får hvert år et nytt kunstverk som «snakker» til historien.

– Da marmorstatuen av Allison Lapper kom opp, ble det mye debatt. Hun var funksjonshemmet og gravid. Lapper er født uten armer og bein, men klarer likevel å forsørge seg selv og sønnen sin. Kunstneren Marc Quinn, var ikke i tvil:

– Lappers innsats er like imponerende som militære seire. Det var en ny stemme i diskusjonen om hvem vi skal beundre og hvem vi vil være.

– Bør også Bergen få en slik «tom» sokkel?

– Ja, hvorfor ikke? Den kunne jo stå utenfor bystyresalen.